

ר' יהודה במו"ר חיים במו"ר אהרן הכהן זצ"ל (תר"ע-תשס"ח)

יקיר העיר רמת גן תשנ"ח - 1998

נולד בשנת 1915 בצנעא בירת תימן, בן למשפחת רבנים ידועה ומכובדת. משחר נעוריו התבלט בחכמה ומעוף, צניעות ואהבת הזולת, מנהיג בעל יוזמה ורעיונות מקוריים לקידום נושאים בעלי חשיבות לקהילה.

מגיל ינקות למד ב"חדר" וכנער החל לעזור בפרנסת המשפחה שעסקה במקצוע החייטות. בתחום זה הגיע לדרגת אומן ועסק בתפירת מלבושי פאר עבור משפחות המלוכה והשלטון, עם לקוחותיו נמנו עשירי העיר צנעא ושוכני ארמון המלך. מעובדת היותו מנהיג מאופיו ובעל רצון להיות מעורב ולעזור לזולת, היה מעורב בחיים הקהילתיים, סייע בגמילות חסדים, עזר לנזקקים, לחולים, ליתומים ואלמנות ולכל נצרך באשר הוא. עם קום מדינת ישראל נעכרו היחסים בין היהודים והערבים בתימן וגברו הפרעות, השלטונות עצרו את מנהיגי הקהילה היהודית בצנעא וביניהם גם את יהודה. עקב קשרי המשפחה עם השלטונות בעסקי החייטות זכה יהודה להשתחרר מהכלא ולחזור הביתה לעבודתו, לאחר שחרורו פעל למען שחרור חבריו מתוקף קשריו עם בית המלוכה.

עליה לארץ ישראל

יהודה עלה לישראל בשנת 1949 במסגרת מבצע "מרבד הקסמים" עם בני משפחתו: אב, אם, אח צעיר, אישה ובן בן שנה וכולם תחת חסותו. לאחר תקופת קליטה במחנה העולים, בשנת 1950 עברה המשפחה לגור בשכונת רמת עמידר ברמת גן, שכונה שאופיינה באוכלוסייה רבגונית: עולים פליטי שואה שהגיעו מאירופה, עולים מתימן,

מצרים, מרוקו ועוד, דברו כאן בכל השפות אך לא תמיד הבינו אחד את השני ומטבע הדברים שהיו קשיי קליטה, קונפליקטים וקשיי

פרנסה. כאן החל יהודה לסייע למשפחות בשכונה שהיו מחוסרות פרנסה, וטרם למדו את השפה העברית. לפרנסת משפחתו עבד בעבודות מזדמנות ובחייטות.

בשנת 1951 החל בעבודתו במחלקת הרווחה בעיריית רמת גן שנקראה אז "לשכה סוציאלית", קבלתו לעבודה הייתה מקרית

מסיבת חג לעובדי המחלקה

לחלוטין עת פנה ללשכה על מנת לסייע למשפחה שהייתה במצוקה נוראה, לקח על עצמו משימות לעזור לזולת גם אם זה על חשבון בני משפחתו. מנהל מחלקת הרווחה דאז זיהה מייד את אופיו ותכונותיו של יהודה והציע לו לעבוד במחלקה ובתחילה לעזור לעובדים בכל דבר שצריך, לא אחת מצא את עצמו

מתמודד עם תופעות ובעיות שלא הורגל בהן אך בזכות אופיו הנוח ונועם הליכותיו ידע לנווט ולהשקיט את הרוחות ולמצוא פתרון הולם לכל בעיה. במהלך שנות עבודתו השתלם בנושאי הטיפול הסיעודי הממוסד עד הגיעו למעמד של עובד סוציאלי בכיר והיה בר סמכא לעובדים אחרים במתן עצות והדרכה לפתרונות של בעיות חברתיות ומשפחתיות קשות. עיקר תשומת ליבו הייתה בטיפול וסיוע לאוכלוסיית הקשישים והערירים – עבורם הוא היה

מסיבת יציאה לגימלאות

הכתובת ומשענת לכל בעיה ומצוקה, פנו אליו בכל שעות היממה, בית המשפחה הפך ללשכה סוציאלית "שנייה" לאחר שעות העבודה והלילה, מעולם לא הפנה גבו לנזקק ולא התלונן, נהפוכו ראה בזה יעוד ואורח חיים.

במהלך כל שנות עבודתו בעירייה זכה לשבחים רבים והערכה רבה על עבודתו היוצאת דופן, על חריצותו ומסירותו להצלחת המשימות שהוטלו עליו. בשנת 1981 פרש לגימלאות אך לא הפסיק בעבודתו, כאילו זו מטרת חייו והיה בקשר מתמיד עם מחלקת הרווחה, המשיך בהתנדבות בסיוע ועזרה לזולת.

עוד שנים רבות היה
 הכתובת המיידית לכל
 קריאה של נזקקים,
 קשישים ובודדים שגורלם
 לא שפר עליהם, והכל
 בהתנדבות, במסירות
 ובאהבה ללא גבול.

אירוח נשיא המדינה מר עזר ויצמן ז"ל
 במועדון הקשישים ברמת עמידר

במסגרת קהילת עולי תימן בשכונת רמת עמידר יהודה היה המנהיג
 שידע לנווט ולארגן את הקהילה, בשנות החמישים, פעל בשקדנות
 וללא לאות הוא וחבריו באיסוף
 כספים ובשכנוע המוסדות לקבלת
 מגרש ורישיונות לבניית בית
 הכנסת המפואר "תפארת ישראל"
 בשכונת רמת עמידר שנחנך ברוב
 פאר והדר בשנת 1960, מפעל
 כביר יוצא דופן לאותה תקופה,

בסיוע העירייה ובראשה מר אברהם קריניצי
 ראש העיר הראשון שהיה לידיד המשפחה
 לאחר תקופת הכרות קצרה בעת ביקורו
 בשכונה. ובמיוחד עם רבי חיים כהן זצ"ל
 אביו של יהודה שנים רבות היה מנהיג

וכתובת לכל עניין ומעשה בשכונה.

בשנת תשנ"ח-1998 שנת היובל
50 למדינה, זכה בתואר יקיר
העיר רמת גן, על פעילותו הרבה
למען הקהילה.

טקס קבלת פרס יקיר העיר

בשנת תשנ"ט נפל למשכב ואבד את מאור עיניו, ארוע זה גרם לו
לצער רב, אי יכולתו להיות פעיל ומעורב גרם לו לסבל בל יתואר.
למרות מצבו הקשה והכואב, לא וותר על רצונו לשמוע ולדעת מה
קורה בקהילה, איך מתנהל בית הכנסת שהיה פרי טיפוחיו ושיא
תפארתו, רבים, זקנים וצעירים, עלו אליו לרגל לשיחות
ולהתייעצויות, לקבלת עצה ופתרון לבעיותיהם, ביקשו את חברתו
באו לביקור חולים לעודד ולחזק אך לרוב מצאו עצמם הם
מעודדים ומחוזקים, מעולם לא התלונן על ייסוריו, החשיב את
הייסורים כמתת שמיים שאין לחלוק עליה בבחינת ייסורין ממרקים
נפשו של האדם. בשנת תשס"ג נפטרה רעייתו שושנה ממחלה
קשה, דבר שהוסיף על מכאוביו וסבלו.

בכ"ג אייר תשס"ח נפטר, החזיר נשמתו לבורא עולם לאחר ייסורים
רבים ולאחר שנים רבות של עשייה ובנייה למען הקהילה מתוך
אהבה ושלא על מנת לקבל פרס.